

A close-up, artistic photograph of a woman's face. Her eyes are closed, and her expression is serene. Her skin is a warm, golden-brown tone. On her forehead, there is a large, irregular, light-colored mark that looks like a flower or a piece of tape. A hand from the right side of the frame is gently touching her forehead near this mark. The background is dark and textured, and the entire scene is surrounded by numerous small, light blue and purple flowers, some of which are resting on her face and hair.

JANA PECHLÁTOVÁ

MÁMA

TICHÁ TVÁŘ MATEŘSTVÍ

© Alferia

JANA PECHLÁTOVÁ

MÁMA

JANA PECHLÁTOVÁ

MÁMA

© 2025 Jana Pechlátová
© Grada Publishing, a.s., 2025

ISBN 978-80-271-5782-2 (print)

„Aby světlo mohlo zářit, musí existovat i tma.“

VÁHA LÁSKY

Kolena se podlamují, záda hrbí,
ale Láska – opěrnou mi je holí.

— J.P. —

”

Slzy padají na chmýrka havraní,
rty o úsměv se snaží
pro to štěstí na dlani,
jež tak málo váží.

Tak mnoho to málo znamená,
pár deka celým je světem,
něha, kdysi tak vzdálená,
dnes pláče nad dítětem.

V celé své prosté nahotě
láska druhému se dává,
to nejmenší v životě
největším se stává.

— MARTINA MAJOROŠOVÁ —

MOJE TĚLO

Znám své tělo,
věřím v něj.
Ostatní nechť klidně soudí,
ať říkají si, že příliš hubená či tlustá jsem,
já vím, že hodno oslavy jest
za to, co pro mě udělalo –
že přivedlo sem tebe.

— J.P. —

”

Moje tělo je mým chrámem,
souzním a v lásce žiju s každým šrámem.
Byť sama jsem na něj kdysi, ve své ješitnosti, byla přísná,
dnes už děkuji mu denně, vím, jaká síla v něm dřímá.

Dalo mi sílu vytvořit život, krmit mé děti
a bez spánku žít.

Jak můžete mu brát jeho hrdost,
říkat, co smí a co nechat být?

Já svému tělu věřím a dám na jeho rady.
Co druzí tak vnímají, já nevidím jako vady.
Ať jakkoli žena naloží se svým chrámem,
nech si, světe, své soudy, je to jejím právem.

— PAYA MAY —

DVĚ STRANY MINCE

Kdy uleví se mi? Kdy přestanu se strachovat,
aby vše dobře dopadlo?

... na konci. Myslím, že teprve tehdy se ten těžký kámen svalí
z mé hrudi – to, až uvidím své děti
prožívat dospělosti krásy a milovat ratolesti své vlastní...

— J.P. —

”

Zdi nářků své uši otevřely.
Jedna naslouchá myšlenkám dcery,
druhá myšlenkám matky její.
Myšlenkám, které z lásky vycházejí.

Spárám na zdech dech se tají.
Dva příběhy se jimi prodírají.
Příběh lidského zraní,
příběh žití a umírání.

Příběhy, kterým nic na světě nezabrání.

—

—

Do poslední sklizně už příliš nezbývá,
stejně jak obilí dozrává čas.
Matčino srdce přesto se usmívá,
vstříc slyšícím pokojně line se hlas.

Své poslání na Zemi zdárně jsem splnila,
už není čeho se bát.
Celičkou bytost mou úleva pokryla,
dala jsem, co mohla jsem dát.

Vídám tě šťastnou, co mohu přát si více,
máš, co nikdo ti nemůže vzít.
V nitru mém zpívá bílá holubice.
Tam za branami hezky bude se žít.

Ke stěnám tiché smíření pluje,
neměj strach, že se nebe přibližuje.
Tvůj život půjde jinak, půjde vpřed.
Jednou své dceři budeš stejný příběh vyprávět.

—

—

Ještě pár sklizní zůstaň s námi.
Ještě nemůžeš ze světa odejít.
Chci zavřít všechny ty nebeské brány,
tady, na Zemi, při sobě tě mít.

Vím, brány zavřít nedají se,
slzy do očí se derou.
Vím, hojně se kácí ve tvém lese,
já však přeji si věčně být dcerou.

Přeji si nadále cítit to bezpečí,
teplo tvé náruče, živý lásky cit.
Myšlenky plynou, není mi do řeči,
vím, přání nelze vyplnit.

Zbývá jen jedno jediné,
smířit se s tím, že vše pomine,
že je čas dávat a čas brát,
že je čas žít a čas umírat.

— MARTINA MAJOROŠOVÁ —

MŮJ MALÝ ANDĚLI

Tvá výjimečnost, můj anděli...

Cítím ji a hladím.

Snažím se ji hýčkat.

Snažím se ji chránit.

— J.P. —

Hladím tě po zádech. Tak se hladí andělé. Mezi lopatkami. Opatrně, abychom nepoškodili křídla. Pořád je máš. I po tom všem, co jsme zažili. Svět tě o ně nedokázal připravit. Nepovedlo se mu vytrhnout tě ze tvé krásné bublinky.

Přišla jsi ze mě udělat lepšího člověka. Bez ohledu na to, kolik tě to stálo. Kolik nás to stálo. Naučila jsi nás, jak silní jsme a co všechno dokážeme ustát. Stejně tě nechci pustit.

Chtěla bych mít sílu tě vždy chránit. Být štítem, o který se rozdrtí všechny střely, hloupé poznámky, lidská nevědomost, strach i nenávisť. Moc bych si to přála, ale tolik sil nemám. Nemůžu být všude. Nemám právo bránit ti v tom, co chceš zažít. Navzdory tomu, že tě to možná bude bolet. Musím tě nechat jít. Dovolit ti kráčet, kam si jen budeš přát, a věřit, že to zvládneš. Že já to zvládnou.

Vždy tu pro tebe budu. Kdykoliv se nebudeš cítit dobře. Kdykoliv se budeš potřebovat o někoho opřít.

Jsi tak křehká. Jsi tak odolná.

Miluju tě.
Tak běž.

Tvoje máma

— KLÁRA SVOBODOVÁ —

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Máma***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.